

آیت الله سید حسین بروجردی

حضرت آیت الله سید حسین طباطبایی بروجردی در سال ۱۲۹۲ ق. (۱۲۵۴ ش.) در بروجرد متولد شد. در هفت سالگی به مکتب رفت، ولی چون فهم و هوش او از بقیه کودکان مکتب بیشتر بود، پدر ایشان که خود اهل علم بود، فرزند را به حوزه علمیه بروجرد آورد. سید حسین تا هجده سالگی در بروجرد بود و تحصیلات را در همان جا ادامه داد و پس از آن راهی حوزه اصفهان شد و از محضر عالمان و مجتهدان بزرگ اصفهان بهره مند گردید.

تلاش چشمگیری و شوق به تحصیل در کنار هوش و حافظه نیکو موجب شد که ایشان در ایام تحصیل در اصفهان هجده ساعت از روز را صرف تحصیل و مطالعه نمایند. از حضرت آیت الله بروجردی نقل است که می فرمود: «من در تمام عمرم یک دقیقه را به بطالت صرف نکردم و یک کلمه لغو هم از دهان من در نیامده است».

ده سال تلاش مستمر در حوزه علمیه اصفهان، او را به جوانی دانشمند تبدیل کرده بود، ولی عطش آموختن موجب شد که راهی نجف گردد و از محضر اساتیدی چون آخوند خراسانی بهره گیرد. آخوند خراسانی که از این شاگرد بسیار راضی و خشنود بود، او را مایه روشنی چشم خود می خواند و در اجازه نامه اجتهادش، او را با تعبیراتی بلند، می ستاید.

حضرت آیت الله بروجردی، پس از نه سال به ایران بازگشت و به تحقیق و تدریس در بروجرد پرداخت و این اقامت، سی و شش سال به طول انجامید. در سال ۱۳۲۴ ش. به اصرار علما و مراجع، مقیم قم شد و مجلس تدریسش از پررونق ترین مجالس تاریخ حوزه علمیه قم. حاصل این جلسات، عالمانی بودند که حوزه علمیه هنوز از برکات وجود آنان منتعم است. آیت الله بهجت قدس سره می فرمودند: «قم به اهل بیت علیهم السلام منسوب است. آقای بروجردی رحمته الله علیه می فرمودند: روایتی که در طریق آن قمی نباشد، یا نیست یا کم است! خدا کند این توجه و ارادت و محبت نسبت به اهل بیت علیهم السلام در ما باقی بماند! اهل مکه و مدینه هم نعمت ولایت و اهل بیت علیهم السلام را داشتند،

ولی در روایت آمده است که آنها از نعمت ولایت قدردانی نکردند، لذا به اعاجم منتقل گردید. خدا کند ما عجم هم نعمت مفت به دست آمده، را مفت از دست ندهیم!».

حضرت آیت الله بهجت پس از ورود به شهر مقدس قم، به محفل درسی آن مرجع والامقام حاضر شد و در بین عالمان و برجستگان آن محفل مورد عنایت خاص ایشان قرار گرفت، اما وقتی دید ممکن است به سبب اظهار نظرهای علمی اش گرفتار رنج شهرت گردد، لب فرو بست.

حضرت آیت الله بروجردی با اینکه مرجع اول جهان اسلام به شمار می آمد، بسیار متواضع و ساده زیست و مؤدب بود. با وجود پادرد در سنین پیری برای احترام به حاضران، در مجلس درس، دوزانو می نشست. سبجایای اخلاقی و سیمای نورانی ایشان، غیر شیعیان و حتی غیر مسلمانان را نیز به خود جلب می کرد. آیت الله بروجردی رحمته الله علیه در موضوع تقریب مذاهب مسلمانان همیشه به احترام متقابل و دوری از توهین تأکید فراوان داشتند؛ آیت الله بهجت قدس سره در این باره می فرمودند: «در مجالسی که به مناسبت حضرت فاطمه رضی الله عنها برقرار می شود (نهم ربیع الاول) شایسته است فضائل و مناقب اهل بیت، به خصوص حضرت زهرا رضی الله عنها بیان گردد و برگزاری مجالس خنده، بدون ذکر فضائل آنها خوب نیست از راه هایی که مرحوم آقای بروجردی رحمته الله علیه نیز همین راه را می رفتند، همان بیان مشترکات میان ما و عامه و ترک مطاعن و یا لعن و سب آشکار آنهاست. که از جمله بیان حدیث معروف و مشهور بین فریقین، یعنی حدیث ثقلین، است».

سرانجام این عالم جلیل القدر در روز دهم فروردین سال ۱۳۴۰ از دنیا رفت و در حرم حضرت معصومه رضی الله عنها به خاک سپرده شد. پس از وفات حضرت آیت الله بروجردی، نه تنها جهان تشیع، بلکه مراکز علمی اهل سنت و بسیاری از اقلیت های مذهبی نیز به احترام ایشان، مجالس عزرا برپا کردند.